

[Hans Rasmussen.]

ling overfor en lovgivning af denne art, hvilket også er på linie med det standpunkt, som De samvirkende Fagforbund har taget, idet vi ikke finder, at statsindgreb er rimelige overfor en enkelt part af befolkningen, med den andre dele af denne frit og ubundet kan danne deres indkomster. Hvorvidt den udvalgsbehandling, der nu skal begynde, vil ændre forslaget, får vi se, men udfra den hidtil førte drøftelse må jeg i hvert fald forbeholde mig min stilling til lovforslaget.

Økonomi- og arbejdsministeren (Krag):

Den debat, der har været ført om det fremsatte lovforslag, har været præget af alvor og saglighed i en grad, der svarer til det problems alvor og vigtighed, der ligger bag lovforslaget.

Jeg har kun ganske få bemærkninger at gøre til de ærede ordførere.

Flere af ordførerne, jeg tror først og fremmest de ærede medlemmer hr. Erik Eriksen og hr. Aksel Møller, beskæftigede sig med vort arbejdsretlige system. Man fandt, at vort arbejdsretlige system var forældet. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen brugte det udtryk, at den tingenes tilstand, vi lever under, må ændres, og han tilføjede, at dette ikke kan klares blot ved at sige tvungen voldgift, men at der måtte ske en ajourføring af vore arbejdsretlige bestemmelser. Jeg lagde mærke til, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen brugte den vending, at han talte om septemberforliget af 1899 med senere ændringer. Såvidt mig bekendt har der ikke været nogen senere ændringer af septemberforliget. Det eksisterer stadigvæk i sin form fra 1899, og det understreger i og for sig blot yderligere det rigtige i de bemærkninger og i de hensigter, de ærede ordførere har givet udtryk for.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har allerede givet et socialdemokratisk svar på de problemer, der er rejst, og jeg kan føje til for regeringens vedkommende, at også vi er villige til at deltage i undersøgelser og overvejelser hele vort arbejdsretlige system vedrørende, og vi finder for vort vedkommende, at der i det udvalg, der allerede i forbindelse med et andet lovforslag behandler disse problemer, er alle muligheder for at foretage sådanne undersøgelser og overvejelser.

Såvel det ærede medlem hr. Erik Eriksen som det ærede medlem hr. Aksel Møller beklagede at det lovforslag, der er fremsat her, ikke ophøjer mæglingforslaget til lov i uændret form. Når det ikke fra regeringens side er fremsat i uændret skikkelse, og når vi har ønsket at begrænse dets varighed til eet år i stedet for, at den nye overenskomstperiode ifølge mæglingforslaget skulle være 2 år, har jeg allerede begrundet dette ved lovforslagets fremsættelse. Vi mener, at denne ekstraordinære periode, for hvilken loven skal fastsætte arbejdsvilkårene, må være lige ubehagelig for alle parter og derfor bør gøres så kortsom muligt. Hvis den kun har eet års varighed, betyder det, at allerede en del af dette år er gået, og det betyder, at forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter vil kunne og skal genoptages i indeværende år, allerede sent på efteråret.

Iøvrigt skulle man vel mene, at det standpunkt, de ærede ordførere for venstre og de konservative har taget: at når man skal ophøje et mæglingforslag til lov, skal det ske uden ændringer, er et uhyre konsekvent standpunkt. Spørgsmålet er, om man fra den side altid har været så konsekvent; det er jeg ikke sikker på man har. I maj 1950, da der blev fremsat et regeringsforslag om en landarbejderkonflikts løsning ved ophøjelse af et mæglingforslag til lov, havde regeringen fremsat forslaget til uændret ophøjelse til lov, men det gik ikke så glat at få lovforslaget igennem. Både fra venstres og fra de konservatives side stillede man sig uhyre tvivlende overfor, om det nu også kunne være rigtigt at ophøje et mæglingforslag uændret til lov. For venstre var dengang daværende medlem af folketinget hr. Axel Kristensen ordfører, og han kritiserede stærkt forligsinstitutionen, som han mente ikke kunne betragtes som en uvildig domstol, hvorfor man heller ikke kunne ophøje mæglingforslaget til lov, således som det var affattet. Derfor måtte han meddele, at venstre ikke kunne medvirke til den uændrede ophøjelse af mæglingforslaget til lov. Den konservative ordfører var inde på en tilsvarende tankebane. Han fandt forslaget så uheldigt affattet, at de konservative ikke kunne stemme for det. Resultatet blev langvarige udvalgsforhandlinger, hvor socialdemokratiet stod ene med det standpunkt, at mæg-